

Arrest

**nr. 335 319 van 31 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER.

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier,

Gelet op de beschikking van 25 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. LAURENT *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 9 november 2022 België binnen met hun paspoort en verzoeken op 14 november 2022 om internationale bescherming. Op 17 februari 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

“(. . .)

A. Feitenrelaas

U hebt de Colombiaanse nationaliteit en bent op (...) 1989 geboren in Ocana, Norte de Santander. U hebt sinds 2011 een relatie met L(...) V(...) M(...) M(...) (DVZ nr.: (...); CGVS: (...)) en u bent op 20 mei 2022 met haar getrouwd. Sinds 2017 wonen jullie samen in Cucuta, Norte de Santander. Jullie hebben samen een zoon, D(...) A(...) C(...) M(...) (DVZ n.: r(...)), geboren op (...) 2018.

Op 6 augustus 2022 kwamen op het moment dat u thuiskwam twee personen op een brommer op u af. Eén van hen stapte af, richtte zijn vuurwapen op u en duwde u op de grond. Hij begon u te slaan en zei dat u H(...) was, de klikspaan bij de Fiscalia en dat de ELN niet houdt van klikspanen. Uw vrouw kwam vervolgens buiten en jullie probeerden de mannen duidelijk te maken dat zij het op de verkeerde persoon gemunt hadden. Ze vroegen u daarop om uw identiteitskaart te tonen en uw vrouw ging terug naar binnen om deze te zoeken. Bij het bekijken van uw identiteitskaart herhaalde één van de mannen dat u inderdaad H(...) was, de klikspaan. Ze gaven u vervolgens twaalf uur de tijd om te vertrekken, of ze zouden uw vrouw en zoontje doden, waarna ze terug wegreden.

De volgende dag contacteerde u uw meter, die in het municipaal gebied van Cucuta woont, en ging u samen met uw partner een tijdje bij haar intrekken. U besloot in de dagen daarop om uw zoontje mee te geven met uw moeder die in Medellin woonde. Op 12 augustus ging u klacht indienen bij het kantoor van de regionale procureur. Begin september zijn u en uw partner naar Bogota vertrokken, waar jullie jullie paspoorten regelden samen met uw ouders, zus en schoonbroer. Nadat u en uw partner te horen kregen dat jullie recht hadden op financiële steun vanwege de Eenheid voor Slachtoffers, besloten jullie om uit Colombia te vertrekken, gezien jullie geen financiële steun maar bescherming wilden. Op 8 november 2022 vertrokken u en uw partner richting Brussel en jullie kwamen daar aan op 9 november. Uw zus, L(...) E(...) C(...) A(...) (DVZ: (...); CGVS: (...)) en haar partner, J(...) I(...) D(...) I(...) (DVZ: (...); CGVS: (...)), reisden samen met jullie naar België. Zij kenden kort voor jullie problemen zelf ook problemen in Colombia, waarover u stelt dat deze niks te maken hebben met uw eigen problemen. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in België in op 14 november 2022. Sinds oktober 2023 zijn ook uw ouders, H(...) A(...) C(...) (DVZ: (...); CGVS: (...)) en L(...) D(...) C(...) A(...) C(...) (DVZ: (...); CGVS: (...)) samen met uw zoontje en uw zus, M(...) C(...) C(...) A(...) (DVZ: (...); CGVS: (...)) in België. Uw ouders en uw zus baseren zich voor hun verzoek om internationale bescherming op vluchtmotieven die terug te leiden zijn tot de problemen die uw schoonbroer, J(...) I(...), en uw zus, L(...) E(...), kenden.

In geval van terugkeer naar uw land van herkomst vreest u voor het leven van uzelf en van uw gezin ten aanzien van de ELN.

Ter ondersteuning van jullie verzoeken leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten en dat van jullie zoon; jullie Colombiaanse identiteitskaarten; jullie geboorteaktes en die van jullie zoon; jullie huwelijksakte en de vertaling daarvan; Facebookfoto's; documenten over de moord op L(...), de neef van L(...) V(...); documenten over de moord op A(...) een andere neef van L(...) V(...); documenten over de moord op A(...), een andere, derde neef van L(...) V(...); identiteitsdocumenten van de moeder, vader en tante van L(...) (...); een nieuwsartikel over twee broers die werden vermoord; documenten met betrekking tot jullie dossier bij de Eenheid voor Slachtoffers; kopies van mailverkeer tussen H(...) D(...) en de Eenheid voor Slachtoffers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Vooreerst moeten enkele opmerkingen worden gemaakt omtrent het incident dat de kern vormt van uw relaas, namelijk het incident op 6 augustus 2022 vlakbij uw huis, waarbij u geslagen en bedreigd werd door leden van de ELN (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19 augustus 2024, p. 7; notities persoonlijk onderhoud CGVS L(...) V(...) d.d. 19 augustus 2024, p. 6). U verklaart hierover dat één van de mannen van

de ELN u bij naam noemde en u ervan beschuldigde een klikspaan te zijn (CGVS, p. 7, 12; CGVS L(...) V(...), p. 6). Ook toen uw vrouw de man erop wees dat u niet de persoon was naar wie hij op zoek was, en zij uw identiteitskaart aan hem toonde, herhaalde de man dat u inderdaad H(...) was, de klikspaan (CGVS, p. 7; CGVS L(...) V(...), p. 6). Afgaande op uw verklaringen hadden de mannen het dus duidelijk wel degelijk op u gemunt en hadden ze informatie over u, hetgeen u zelf ook opmerkt (CGVS, p. 13). Desondanks stelt u, wanneer gevraagd wat de reden was dat ze u een verrader noemden, dat u niet weet van waar ze die info hebben (CGVS, p. 13). Verder verklaart u, wanneer gevraagd of u ooit iets gedaan hebt waardoor ze zouden kunnen vermoeden dat u een verrader bent, het volgende: "Nee, nooit. Want zoals ik zei, ik ben nooit bij iets betrokken, heb nooit problemen gehad. Ik heb me enkel gewijd aan mijn werk en aan mijn thuis" (CGVS, p. 13). Ook uw vrouw verklaart dat ze geen idee heeft waarom ze u een verrader noemden, en dat u nooit bij iets betrokken bent geweest (CGVS L(...) V(...), p. 11). Bovendien stelt u dat u voor dit incident nooit een probleem hebt gehad met de politie, het leger, de ELN, of een andere gewapende groepering (CGVS, p. 10), hetgeen uw vrouw ook bevestigt (CGVS L(...) V(...), p. 8). In deze context zou het bijzonder vreemd zijn dat de ELN het zodanig op u gemunt zou hebben, dat ze u bij naam zouden noemen en u er ook specifiek van zouden beschuldigen een verrader te zijn. Het is immers onmogelijk in te zien waarom die ELN-leden dat zouden denken, want er is niets dat in die richting wijst. Gelet op deze opmerkelijke situatie moeten uw vermeende problemen en uw relaas des te meer kritisch worden bekeken.

Verder vallen er enkele opmerkingen te maken bij de gedragingen van uw belagers zoals u en uw partner ze beschrijven. Uit zowel jullie verklaringen (CGVS, p. 10; CGVS L(...) V(...), p. 7-10) als de documenten die jullie neerleggen – meer specifiek de documenten over de moord op A(...), de neef van L(...) V(...), en het nieuwsartikel over twee broers die vermoord werden – valt af te leiden dat de ELN verraders en mensen die meewerken met de autoriteiten gewelddadig en zonder medeleven aanpakt. In het licht hiervan is het opvallend dat ze u de kans zouden hebben geboden het gebied te verlaten, ondanks dat zij er, zoals reeds besproken, klaarblijkelijk duidelijk van overtuigd zouden zijn geweest dat u een verrader bent (CGVS, p. 7, 12; CGVS L(...) V(...), p. 6). Gewezen op deze opvallendheid, bevestigen jullie louter dat de mannen van de ELN jullie wilden doen vertrekken, en dat ze jullie slechts zouden vermoord hebben mochten jullie geen actie ondernomen hebben (CGVS, p. 13; CGVS L(...) V(...), p. 12). Bovendien schetsen jullie dat, nadat jullie het gebied verlaten hadden, vreemde mensen nog steeds naar jullie vroegen en rond jullie huis hingen, hetgeen jullie vernamen van burens en vrienden (CGVS, p. 8; CGVS L(...) V(...), p. 7). Ook van uw schoonbroer, aan wie jullie de verantwoordelijkheid van het huis hadden gegeven en hadden gevraagd om er enkele zaken uit te verkopen (CGVS, p. 9, 18; CGVS L(...) V(...), p. 8), vernamen jullie dat er veel personen zijn die nog steeds naar u vragen, die aan hem vragen of hij weet waar H(...) is (CGVS, p. 10, 18; CGVS L(...) V(...), p. 9, 15). Ondanks jullie verklaringen dat de ELN die twaalf uur om te vertrekken als een formaliteit geeft (CGVS, p. 14), en dat ze daarna rond gaan om te kijken of jullie de bedreigingen serieus hebben genomen (CGVS, p. 14; CGVS L(...) V(...), p. 12), is het opvallend te noemen dat de ELN dermate actief naar u zou op zoek blijven, nadat u vertrok zoals ze van u vroegen. Het is immers niet logisch dat ze u eerst twaalf uur geven om te vertrekken, maar nadien toch naar u blijven vragen.

Wat betreft de verklaringen van u en uw partner omtrent het incident op 6 augustus 2022 stelt het CGVS het volgende vast. Onderstaande vaststellingen doen sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas:

- Tijdens jullie persoonlijk onderhoud werden zowel u als uw partner gevraagd om wat meer te vertellen over uw belagers (CGVS, p. 10; CGVS L(...) V(...), p. 10). Zelf verklaart u geen gezichten gezien te hebben omdat het elf uur 's avonds en een moment vol angst was (CGVS, p. 12). Verder zegt u, gevraagd wat u kan vertellen over hoe de mannen eruitzagen: "Eerlijk gezegd echt niet, ik kan niet zeggen welke kleren ze droegen, welke huidskleur ze hadden, ik kan niets zeggen [...] Ik kan niet zeggen hoe ze eruit zagen, dat heb ik niet gezien [...] Het was een beangstigend moment waarop ik het ergste dacht, ik smeekte voor mijn leven, ik smeekte om niet gedood te worden" (CGVS, p. 12). Daarbovenop verklaart u, wanneer gevraagd of uw partner iets meer gezien heeft: "Wel, dat weet ik niet. Ik weet niet wat zij heeft gezien. Ik weet enkel dat ik die personen zelf niet kan beschrijven, ik weet niet of het grote of kleine, mollige of magere personen waren, welke kleren ze droegen, dat weet ik niet" (CGVS, p. 12). Het is erg bevreemdend dat u helemaal niks kan vertellen over de uiterlijke kenmerken van uw belagers, zelfs niet over hun gestalte of hun huidskleur. Uw uitleg dat het elf uur 's avonds was en een moment vol angst is hier geen afdoende verklaring voor, gezien desondanks nog steeds van u mag worden verwacht dat u iets kan vertellen over hoe de mannen eruitzagen. Bovendien moet erop worden gewezen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt dat één van de mannen, bij het bekijken van uw identiteitskaart, u bij uw kraag nam en u diep aankeek in uw gezicht (CGVS, p. 7). U beschrijft daarmee heel concreet de acties en zelfs de blik van de man, wat het des te meer bevreemdend maakt dat u helemaal niks over zijn uiterlijk kan vertellen.

- Opvallender is dat ook uw partner stelt dat ze de mannen van de ELN fysiek niet goed heeft kunnen bekijken (CGVS L(...) V(...), p. 11). Gevraagd of zij weet welke huidskleur ze hadden, antwoordt zij: "Nee" (CGVS L(...) V(...), p. 11). Ook in het geval van uw partner is het dus erg opmerkelijk dat zij niks weet over

het uiterlijk van de mannen. Zij verklaart hieromtrent dat ze erg nerveus was en dat ze enkel naar u heeft gekeken en niet naar de gezichten van de mannen (CGVS L(...) V(...), p. 11). Dit kan echter niet overtuigen als reden waarom ze de mannen geenszins kan beschrijven, aangezien zij ook op de plaats van het incident aankwam nadat ze lawaai had gehoord en aangezien ze zelf ook rechtstreekse interactie had met één van de mannen, met betrekking tot uw identiteitskaart (CGVS L(...) V(...), p. 6).

- Daarnaast moet op een duidelijke tegenstrijdigheid worden gewezen tussen uw eigen verklaringen en die van uw partner. Gevraagd wat er gebeurde gedurende de tijd dat uw partner naar binnen ging om uw identiteitskaart te halen, antwoordt u: "Die persoon was daar en die sloeg mij. Op geen enkel moment is hij gestopt met mij te slaan en mij te bedreigen" (CGVS, p. 17). Uw partner daarentegen, verklaart: "Op het moment dat ik terug naar binnen ging lag hij op de grond en richtte hij het wapen op hem" (CGVS L(...) V(...), p. 15). Zelf schetst u dus een situatie waarin u onafgebroken geslagen werd, terwijl uw partner vertelt dat u op een bepaald moment op de grond lag en onder schot gehouden werd. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Vervolgens ondergraven jullie eigen gedragingen verregaand de geloofwaardigheid van jullie relaas:

- Het valt op dat jullie niets deden om meer te weten te komen over uw belagers (CGVS, p. 12-13). U stelt zelf na het incident niet meer in de wijk te kunnen komen, maar uw schoonbroer ging er voor jullie wel heen en jullie onderhielden contact met burens (CGVS, p. 18; CGVS L(...) V(...), p. 7, 9, 12). Dan lijkt het zeer mogelijk en aan te raden om via hen te proberen meer te weten te komen over die mannen. Mogelijks zijn ze immers ook van die buurt. Het zou logisch zijn om meer informatie te verzamelen, omdat het anders moeilijk is om het risico in te schatten. De mannen beweerden voor de ELN op te treden, maar dat kan niet zonder meer als vaststaand worden aangenomen. Bovendien, als men uw verklaringen volgt dat de ELN u als verklikker beschouwde, zou het hier duidelijk om een groot misverstand gaan. U had immers niemand verklikt. In dat geval lijkt het de moeite waard om dit te proberen uit te leggen, wat enkel kan als geweten is wie je kan aanspreken. Ook hiervoor zou meer informatie van pas komen.

- Daarnaast is de vlothed waarmee jullie besloten Colombia te verlaten opvallend. Belangrijk: binnen de context van uw verklaringen wijst niets erop dat u noodzakelijk een probleem heeft buiten de wijk waar u woonde en werd aangevallen. Men zou u daar hebben aangevallen en van u hebben geëist dat u daar vertrok, wat u ook deed. In de periode na de aanval maar voor jullie vertrek kwamen jullie verder niet meer in aanvaring met uw belagers op de plaatsen waar jullie toen verbleven (CGVS, p. 10; CGVS L(...) V(...), p. 9). Toch besluiten jullie klaarblijkelijk na ongeveer een maand al om paspoorten aan te vragen en een vertrek uit Colombia te beginnen voor te bereiden (CGVS, p. 8). Dit lijkt een zeer drastisch besluit.

- In dat kader is het ook redelijk om de aandacht te vestigen op de toch zeer grote toevalligheid dat uw zus L(...) en haar echtgenoot een eigen probleem krijgen met de ELN (CGVS, p. 15-16; CGVS L(...) V(...), p. 14), enkele dagen voor jullie probleem plaats vond.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan jullie vluchtrelaas. De status van vluchteling kan u dus niet worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die jullie neerleggen vermogen niet om bovenstaande bedenkingen en conclusies om te buigen:

- Jullie paspoorten en dat van jullie zoon, jullie identiteitskaarten, de geboorteaktes, de huwelijksakte met vertaling, en de Facebookfoto's, ondersteunen louter jullie identiteit en die van jullie zoon, jullie reisweg, en het gegeven dat jullie een getrouwd koppel vormen. Het CGVS trekt geen van deze zaken in twijfel.

- De documenten over de moorden op de neven van L(...) V(...) ondersteunen haar verklaringen omtrent deze moorden, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt. Jullie linken deze moorden evenwel op geen enkele manier rechtstreeks en expliciet aan jullie eigen problemen die de reden vormen voor jullie vertrek uit Colombia. Bijgevolg hebben de documenten omtrent deze moorden slechts zeer beperkte waarde in het kader van jullie verzoek.

- De identiteitsdocumenten van de moeder, vader en tante van L(...) V(...) tonen louter aan dat de hierboven genoemde neven van L(...) V(...) daadwerkelijk haar neven zijn, wat het CGVS niet in twijfel trekt.

- Het nieuwsartikel over de twee broers die werden vermoord betreft louter deze moorden en heeft geen rechtstreekse betrekking op jullie eigen problemen waardoor jullie uit Colombia zijn vertrokken. Het heeft bijgevolg slechts zeer beperkte waarde in het kader van jullie verzoek.

- De documenten met betrekking tot jullie dossier bij de Eenheid voor Slachtoffers, alsook de kopies van het mailverkeer tussen H(...) D(...) en de Eenheid voor Slachtoffers, ondersteunen uw verklaringen omtrent uw aangifte en omtrent het gegeven dat jullie recht kregen op een financiële compensatie. Het bijgevoegde artikel toont aan dat in Cucuta enkele ELN-leden werden gearresteerd na een operatie van het leger rond juli 2022. Het CGVS trekt deze zaken op zich niet in twijfel. Inhoudelijk is de aangifte echter louter gebaseerd op uw eigen verklaringen, waardoor de waarde van de documenten beperkt is in het kader van de geloofwaardigheid van jullie relaas. Het bijgevoegde artikel heeft geen rechtstreekse betrekking op jullie zelf of jullie problemen, waardoor het tevens weinig waarde heeft in het kader van jullie verzoek.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze

verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster, i. e. de echtgenote van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren op (...) 1992 in El Sulia, Norte de Santander. Sinds 2011 hebt u een relatie met H(...) D(...) C(...) A(...) (DVZ nr.: (...); CGVS: (...)) en u bent in 2022 met hem getrouwd. Sinds ongeveer 2016 woont u met hem samen in Cucuta, Norte de Santander. Jullie hebben samen een zoon, D(...) A(...) C(...) M(...) (DVZ nr.: (...)), geboren op (...) 2018.

Op 6 augustus 2022 was u thuis met uw zoontje toen u plots lawaai hoorde. Toen u ging kijken, zag u twee mannen, waarvan er één uw echtgenoot aan het slaan was en een vuurwapen op hem gericht had. U liep naar buiten en vroeg waarom de man uw echtgenoot sloeg, waarop hij antwoordde dat uw echtgenoot een informant was bij de Fiscalia. Hij zei dat uw echtgenoot een klikspaan was en dat de ELN daar niet van houdt. U zei de man dat uw echtgenoot niet diegene was waarnaar ze op zoek waren, waarop de man naar uw partners identiteitskaart vroeg. U ging naar binnen om deze te halen, maar bij het bekijken van de identiteitskaart herhaalde de man dat uw echtgenoot inderdaad H(...) was, de klikspaan, en hij gaf jullie twaalf uur om te vertrekken. Zo niet, zouden ze jullie vermoorden. Vervolgens zijn de mannen vertrokken.

De volgende dag trokken jullie voor een tijdje in bij de meter van uw partner, die in het municipaal gebied van Cucuta woont. Kort nadien gaven jullie jullie zoontje mee met de moeder van uw partner, die toen in Medellin woonde. Jullie gingen ook klacht indienen en bescherming vragen bij de regionale procureur. Nadat jullie van burens hoorden dat er vreemde mensen rond jullie huis hingen, beslisten jullie om begin september 2022 naar Bogota te trekken, waar jullie jullie paspoorten in orde brachten. Omdat jullie niet veel later bericht kregen van de Eenheid voor Slachtoffers dat jullie recht hadden op financiële steun, maar geen bescherming kregen, besloten jullie op 8 november te vertrekken naar België. Op 9 november kwam jullie aan in België en op 14 november 2022 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Uw schoonzus en schoonbroer, L(...) E(...) C(...) A(...) (DVZ: (...); CGVS: (...)) en J(...) I(...) D(...) I(...) (DVZ: (...); CGVS: (...)), kwamen samen met jullie naar België en dienden tevens een verzoek om internationale bescherming in, maar zij baseren zich op vluchtmotieven die los staan van die van u en uw partner. Hetzelfde geldt voor uw schoonouders, H(...) A(...) C(...) (DVZ: (...); CGVS: (...)) en L(...) D(...) C(...) A(...) C(...) (DVZ: (...); CGVS: (...)), alsook uw schoonzus, M(...) C(...) C(...) A(...) (DVZ: (...); CGVS: (...)), die rond oktober 2023 naar België kwamen samen met uw zoon.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u voor het leven van uzelf en de rest van uw gezin, ten aanzien van de ELN.

Naast uw eigen problemen vermeldt u ook de moorden op drie neven van u, die alle drie in verschillende contexten gebeurden.

Ter ondersteuning van jullie verzoeken leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten en dat van jullie zoon; jullie Colombiaanse identiteitskaarten; jullie geboorteaktes en die van jullie zoon; jullie huwelijksakte en de vertaling daarvan; Facebookfoto's; documenten over de moord op L(...), de neef van L(...) V(...); documenten over de moord op A(...), een andere neef van L(...) (...); documenten over de moord op A(...), een andere, derde neef van L(...) V(...); identiteitsdocumenten van de moeder, vader en tante van L(...) V(...); een nieuwsartikel over twee broers die werden vermoord; documenten met betrekking tot jullie dossier bij de Eenheid voor Slachtoffers; kopies van mailverkeer tussen H(...) D(...) en de Eenheid voor Slachtoffers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op de asielmotieven van uw partner, H(...) D(...) C(...) A(...). U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van uw partner werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw partner aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Wat het verzoek om internationale bescherming van uw partner betreft, concludeerde het

Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet:

(...)

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden achten.

Ze onderbouwen hun middel als volgt:

"(...) De verwerende partij stelt plaats eerstens vraagtekens bij het gedrag van de ELN:

[citaat uit de bestreden beslissingen]

De eerste verzoekende partij heeft duidelijk uitgelegd dat zij als klikspaan werd beschouwd, omdat de groepering blijkbaar verkeerde informatie had ontvangen dat verzoekende partij naar de politie zou zijn gestapt, wat resulteerde in de arrestatie van leden van de groepering ELN :

p. 21 CGVS H(...)

(...)

Wat betreft het gedrag van de belagers is verwerende partij duidelijk niet mee in Colombiaanse context en de werking van de ELN. De verzoekende partijen wensen hierover de volgende verduidelijking te geven. Immers, de ELN in Colombia heeft een strategische benadering van geweld, waarbij ze vaak eerst waarschuwingen geven voordat ze hun doelen aanvallen. Dit gedrag is geen toevallige keuze, maar een doelbewuste tactiek die meerdere redenen heeft en die past binnen hun bredere strategische en politieke doelen.

Zo kan het geven van waarschuwingen door de ELN worden gezien als een vorm van psychologische oorlogsvoering en intimidatie. Door hun slachtoffers/doelwitten vooraf te waarschuwen, creëren ze angst en onzekerheid, wat hen in staat stelt om hun macht en controle te tonen. De waarschuwing geeft het slachtoffer tijd om te reageren, waardoor de groep haar doelen kan bereiken zonder noodzakelijkerwijs geweld te gebruiken. Dit vergroot de kans dat de slachtoffers zich onderwerpen aan de eisen van de groep, in casu het verlaten van de verblijfplaats:

p. 14 CGVS H(...)

(...)

Daarnaast draagt deze tactiek bij aan de verhoogde naleving van de eisen van de ELN. Door een waarschuwing te geven, verkleinen ze de kans dat hun slachtoffers zich verzetten of proberen te ontsnappen. Geweld wordt vaak als een laatste redmiddel gebruikt, wanneer de waarschuwing geen effect heeft. Dit stelt de groep in staat om hun middelen efficiënter te benutten en verhoogt de kans op succes zonder onnodige verliezen. Dit kan vooral belangrijk zijn in een context waar de ELN zich als een politieke beweging ziet en geweld liever vermijdt wanneer mogelijk. Echter, de verwerende partij schetst alle groeperingen of bendes als slechteriken, vergelijkbaar met de manier waarop Hollywood hen afschildert. Daar kunnen zij nooit op een menselijke wijze handelen en gaan ze direct over tot bloedvergiet, wat in de realiteit niet klopt.

II.1.2. Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat uit de bestreden beslissingen]

Verwerende partij toont geen enkele vorm van empathie en inlevingsvermogen. Verzoekende partijen hebben zeer uitgebreid verteld over het incident en de immense paniek die zij op dat moment ervaren:

p. 7 e.v. CGVS H(...)

(...)

(...)

p. 12 CGVS H(...)

(...)

p. 6 e.v. CGVS L(...)

(...)

Een persoon kan de gezichten van zijn of haar belagers niet goed onthouden vanwege stress en psychologische reacties die optreden tijdens traumatische gebeurtenissen. Wanneer iemand geconfronteerd wordt met extreme stress, zoals bij een gewelddadige aanval, wordt het fight-or-flight-mechanisme in de hersenen geactiveerd, wat de focus verlegt van cognitieve verwerking naar overleving. In dergelijke situaties ligt de nadruk vaak niet op het onthouden van specifieke details zoals gezichten, maar op het afweren van de dreiging of het zoeken naar een manier om te ontsnappen. Dit kan leiden tot een verminderde geheugenfunctie voor visuele details zoals het gezicht van de aanvaller. Gelet op het voorgaande hoeft het niet te verbazen dat verzoekende partijen de gezichten niet hebben onthouden van hun belagers.

Bovendien hebben verzoekende partijen een klacht ingediend bij de Fiscalía in de hoop dat zij de politie zouden informeren opdat de identiteit van de belagers achterhaald zou kunnen worden, aangezien het voor verzoekende partijen een onmogelijke taak was om dit zelf te doen :

pp. 12-13 CGVS H(...)

(...)

II.1.3. Verwerende partij verwijst voorts naar een tegenstrijdigheid:

[citaat uit de bestreden beslissingen]

Verwerende partij is niet serieus in haar kritiek. De geringe en verwaarloosbare verschillen in de verklaringen van verzoekende partijen zijn het gevolg van de subjectieve ervaring van elke getuige, waarbij emoties, persoonlijke waarnemingen, eerdere ervaringen en de wijze van informatieverwerking een belangrijke rol spelen. Het is dan ook niet ongebruikelijk dat twee mensen hetzelfde incident op verschillende manieren herinneren en beschrijven, zelfs als zij zich het voorval goed kunnen herinneren. Dit zijn derhalve geen tegenstrijdigheden, maar verschillende ervaringen, aangezien de eerste verzoekende partij werd geslagen en dus het direct slachtoffer, terwijl haar echtgenote dit niet was en enkel een getuige. Zij ging namelijk naar binnen om de identiteitskaart te halen.

II.1.4. Tot slot motiveert verwerende partij dat de gedragingen van verzoekende partijen hun geloofwaardigheid ernstig aantast:

[citaat uit de bestreden beslissingen]

Verzoekende partij vraagt zich terecht af hoe zij meer informatie zou kunnen verkrijgen en op welke wijze zij zonder risico zou kunnen proberen de verantwoordelijke te vinden en aan te spreken om het misverstand uit te leggen. Bovendien stelt verwerende partij enerzijds dat groeperingen zeer gruwelijk handelen en vindt het bizar dat ELN eerst een waarschuwing heeft gegeven, maar anderzijds suggereert zij om na een aanval in dialoog te treden, terwijl verzoekende partij haar identiteitskaart voorlegde, waarna de leden van de ELN opnieuw bevestigden dat het om de eerste verzoekende partij ging en zij als klikspaan werd beschouwd...

Voorts merken verzoekende partijen op dat zij een dergelijk drastisch besluit hebben genomen omdat tweede verzoekende partij drie neven -broers van elkaar- heeft verloren die niet voldeden aan de eisen van de ELN. Verzoekende partijen wisten dus wat hen te wachten stond als zij geen gehoor zouden geven aan de eisen:

p. 8 CGVS L(...)

(...)

Uiteraard wilden verzoekende partijen niet hetzelfde lot ondergaan als de drie neven en hebben zij daarom snel en "vlot" gehandeld om hun eigen veiligheid te waarborgen.

II.1.5. Het is bovendien niet ernstig te stellen dat de veiligheids situatie in Colombia voldoende stabiel zou zijn en dat verzoekende partijen niet eens – minstens – in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus:

[citaat uit de bestreden beslissingen]

(...)

Het is frappant dat verwerende partij stelt dat verzoekende partijen kunnen terugkeren naar Colombia na hetgeen zij zelf uiteenzetten aangaande de situatie aldaar.

Zoals stelt het eigen COI Focus rapport vast dat er een aanwezigheid is van gewapende groeperingen in 31 van de 32 provincies in Colombia:

p. 20 COI eigen focus

(...)

Bovendien maakt hetzelfde rapport melding van een stijging van gewelddadige sterfgevallen, waaronder dus ook sterfgevallen omwille van afpersing:

p. 24 eigen COI Focus

(...)

Het rapport wordt afgesloten met de vaststelling dat er tot nu toe geen sprake is van een duidelijke verbetering van de veiligheid, noch in de steden, noch op het platteland:

p. 44, COI eigen Focus:

(...)

II.1.6. Ook de Human Rights Watch laat in haar meest recent rapport van 2024 gelden dat gewapende groepen zich blijven schuldig maken aan ernstig misbruik van burgers, zoals moorden, rekrutering van kinderen en verkrachting én dat de autoriteiten er niet in slagen effectieve bescherming te verlenen aan de slachtoffers (eigen onderlijning):

"(...)"

Het is aldus bijzonder onredelijk te stellen dat verzoekende partijen zoder enig probleem terug zouden kunnen keren naar Colombia en er een menswaardig leven leiden."

De verzoekende partijen menen dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

De verzoekende partijen vragen in hoofdorde erkend te worden als vluchteling, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen en "in ondergeschikte (orde)" de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Nieuwe elementen

Op 20 augustus 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de

veiligheidssituatie in Colombia en waarbij ze verwijst naar de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 10 april 2025 als bijkomende informatiebron.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst, Colombia, omdat zij vrezen gedood te worden door de ELN. Op 6 augustus 2022 zouden er, toen verzoeker thuiskwam, twee personen op een brommer op hem af gekomen zijn. Een van hen zou een vuurwapen op verzoeker gericht hebben en hem op de grond geduwd hebben en daarbij gezegd hebben dat verzoeker een klikspaan is en dat de ELN niet van klikspanen houdt. Verzoekster zou vervolgens buitengekomen zijn en, tevergeefs, aan de mannen proberen duidelijk maken hebben dat ze het op de verkeerde persoon gemunt hebben. De mannen zouden de verzoekende partijen twaalf uur de tijd gegeven hebben om te vertrekken, anders zouden ze verzoekster en hun zoontje doden. De verzoekende partijen zouden vervolgens een tijdje bij verzoekers meter verbleven hebben. Zij zouden naar aanleiding van voormelde bedreigingen tevens klacht hebben ingediend bij het kantoor van de regionale procureur en contact hebben gehad met de Eenheid voor Slachtoffers. Toen zij van de Eenheid voor Slachtoffers te horen kregen dat zij enkel financiële steun konden verkrijgen, zouden zij besloten hebben Colombia te verlaten.

De Raad is na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat de verzoekende partijen hun voorgehouden vrees voor de ELN niet aannemelijk maken.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen door de adjunct-commissaris met reden het volgende uiteengezet in hoofde van verzoeker:

“Vooreerst moeten enkele opmerkingen worden gemaakt omtrent het incident dat de kern vormt van uw relaas, namelijk het incident op 6 augustus 2022 vlakbij uw huis, waarbij u geslagen en bedreigd werd door leden van de ELN (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19 augustus 2024, p. 7; notities persoonlijk onderhoud CGVS L(...) V(...) d.d. 19 augustus 2024, p. 6). U verklaart hierover dat één van de mannen van de ELN u bij naam noemde en u ervan beschuldigde een klikspaan te zijn (CGVS, p. 7, 12; CGVS L(...) V(...), p. 6). Ook toen uw vrouw de man erop wees dat u niet de persoon was naar wie hij op zoek was, en zij uw identiteitskaart aan hem toonde, herhaalde de man dat u inderdaad H(...) was, de klikspaan (CGVS, p. 7; CGVS L(...) V(...), p. 6). Afgaande op uw verklaringen hadden de mannen het dus duidelijk wel degelijk op u gemunt en hadden ze informatie over u, hetgeen u zelf ook opmerkt (CGVS, p. 13). Desondanks stelt u, wanneer gevraagd wat de reden was dat ze u een verrader noemden, dat u niet weet van waar ze die info hebben (CGVS, p. 13). Verder verklaart u, wanneer gevraagd of u ooit iets gedaan hebt waardoor ze zouden kunnen vermoeden dat u een verrader bent, het volgende: “Nee, nooit. Want zoals ik zei, ik ben nooit bij iets betrokken, heb nooit problemen gehad. Ik heb me enkel gewijd aan mijn werk en aan mijn thuis” (CGVS, p. 13). Ook uw vrouw verklaart dat ze geen idee heeft waarom ze u een verrader noemden, en dat u nooit bij iets betrokken bent geweest (CGVS L(...) V(...), p. 11). Bovendien stelt u dat u voor dit incident nooit een probleem hebt gehad met de politie, het leger, de ELN, of een andere gewapende groepering (CGVS, p. 10), hetgeen uw vrouw ook bevestigt (CGVS L(...) V(...), p. 8). In deze context zou het bijzonder vreemd zijn dat de ELN het zodanig op u gemunt zou hebben, dat ze u bij naam zouden noemen en u er ook specifiek van zouden beschuldigen een verrader te zijn. Het is immers onmogelijk in te zien waarom die ELN-leden dat zouden denken, want er is niets dat in die richting wijst. Gelet op deze opmerkelijke situatie moeten uw vermeende problemen en uw relaas des te meer kritisch worden bekeken.

Verder vallen er enkele opmerkingen te maken bij de gedragingen van uw belagers zoals u en uw partner ze beschrijven. Uit zowel jullie verklaringen (CGVS, p. 10; CGVS L(...) V(...), p. 7-10) als de documenten die jullie neerleggen – meer specifiek de documenten over de moord op A(...), de neef van L(...) V(...), en het nieuwsartikel over twee broers die vermoord werden – valt af te leiden dat de ELN verraders en mensen die meewerken met de autoriteiten gewelddadig en zonder medeleven aanpakt. In het licht hiervan is het opvallend dat ze u de kans zouden hebben geboden het gebied te verlaten, ondanks dat zij er, zoals reeds

besproken, klaarblijkelijk duidelijk van overtuigd zouden zijn geweest dat u een verrader bent (CGVS, p. 7, 12; CGVS L(...) V(...), p. 6). Gewezen op deze opvallendheid, bevestigen jullie louter dat de mannen van de ELN jullie wilden doen vertrekken, en dat ze jullie slechts zouden vermoord hebben mochten jullie geen actie ondernomen hebben (CGVS, p. 13; CGVS L(...) V(...), p. 12). Bovendien schetsen jullie dat, nadat jullie het gebied verlaten hadden, vreemde mensen nog steeds naar jullie vroegen en rond jullie huis hingen, hetgeen jullie vernamen van burens en vrienden (CGVS, p. 8; CGVS L(...) V(...), p. 7). Ook van uw schoonbroer, aan wie jullie de verantwoordelijkheid van het huis hadden gegeven en hadden gevraagd om er enkele zaken uit te verkopen (CGVS, p. 9, 18; CGVS L(...) V(...), p. 8), vernamen jullie dat er veel personen zijn die nog steeds naar u vragen, die aan hem vragen of hij weet waar H(...) is (CGVS, p. 10, 18; CGVS L(...) V(...), p. 9, 15). Ondanks jullie verklaringen dat de ELN die twaalf uur om te vertrekken als een formaliteit geeft (CGVS, p. 14), en dat ze daarna rond gaan om te kijken of jullie de bedreigingen serieus hebben genomen (CGVS, p. 14; CGVS L(...) V(...), p. 12), is het opvallend te noemen dat de ELN dermate actief naar u zou op zoek blijven, nadat u vertrok zoals ze van u vroegen. Het is immers niet logisch dat ze u eerst twaalf uur geven om te vertrekken, maar nadien toch naar u blijven vragen.”

De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift dat verzoeker als klikspaan werd beschouwd omdat “de groepering blijkbaar verkeerde informatie had ontvangen dat verzoekende partij naar de politie zou zijn gestapt”, doch herhalen hiermee louter hun eerdere verklaringen. Tevens stellen zij dat de ELN een strategische benadering heeft waarbij de groepering eerst waarschuwingen geeft, wat het slachtoffer de tijd geeft om te reageren, en zij op die manier haar doelen kan bereiken zonder noodzakelijkerwijs geweld te gebruiken. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen dit betoog op geen enkele wijze staven, noch met dit betoog verduidelijken welk doel de ELN in hun geval dacht te bereiken door hen ertoe te dwingen het gebied te verlaten, indien de ELN ervan overtuigd was dat verzoeker informatie over de groepering of haar leden gelekt had naar de Fiscalia en haar dus reeds schade had berokkend. Logischerwijze zou de groepering verzoeker in dat geval ervan proberen te ontraden dergelijk gedrag in de toekomst nog te stellen door hem hiervoor te straffen, in plaats van louter te eisen dat hij het gebied verlaat, met het risico dat hij zijn vermeende rol als informant voor de overheid verder blijft vervullen. Dat de groepering verzoeker en zijn vrouw bij wijze van waarschuwing de tijd geeft hun verblijfplaats te verlaten, om zo onnodig geweld te vermijden, houdt in het licht van de ernstige feiten waarvan verzoeker door de groepering zou zijn beschuldigd, zijnde verraad, en de meedogenloze houding van de groepering ten aanzien van verraders, in het geheel geen steek. De verzoekende partijen blijven bovendien in gebreke te verklaren waarom de ELN dermate actief naar hen op zoek zou blijven gaan nadat ze vertrokken zijn, zoals gevraagd door de ELN.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partijen toekomt bovenstaande pertinente motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen of te ontkrachten, waartoe zij, met voorgaand betoog, in gebreke blijven.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen terecht overwogen dat volgende vaststellingen omtrent de verklaringen van de verzoekende partijen over het incident op 6 augustus 2022 afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun relaas:

“- Tijdens jullie persoonlijk onderhoud werden zowel u als uw partner gevraagd om wat meer te vertellen over uw belagers (CGVS, p. 10; CGVS L(...) V(...), p. 10). Zelf verklaart u geen gezichten gezien te hebben omdat het elf uur 's avonds en een moment vol angst was (CGVS, p. 12). Verder zegt u, gevraagd wat u kan vertellen over hoe de mannen eruitzagen: “Eerlijk gezegd echt niet, ik kan niet zeggen welke kleren ze droegen, welke huidskleur ze hadden, ik kan niets zeggen [...] Ik kan niet zeggen hoe ze eruit zagen, dat heb ik niet gezien [...] Het was een beangstigend moment waarop ik het ergste dacht, ik smeekte voor mijn leven, ik smeekte om niet gedood te worden” (CGVS, p. 12). Daarbovenop verklaart u, wanneer gevraagd of uw partner iets meer gezien heeft: “Wel, dat weet ik niet. Ik weet niet wat zij heeft gezien. Ik weet enkel dat ik die personen zelf niet kan beschrijven, ik weet niet of het grote of kleine, mollige of magere personen waren, welke kleren ze droegen, dat weet ik niet” (CGVS, p. 12). Het is erg bevreemdend dat u helemaal niks kan vertellen over de uiterlijke kenmerken van uw belagers, zelfs niet over hun gestalte of hun huidskleur. Uw uitleg dat het elf uur 's avonds was en een moment vol angst is hier geen afdoende verklaring voor, gezien desondanks nog steeds van u mag worden verwacht dat u iets kan vertellen over hoe de mannen eruitzagen. Bovendien moet erop worden gewezen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt dat één van de mannen, bij het bekijken van uw identiteitskaart, u bij uw kraag nam en u diep aankeek in uw gezicht (CGVS, p. 7). U beschrijft daarmee heel concreet de acties en zelfs de blik van de man, wat het des te meer bevreemdend maakt dat u helemaal niks over zijn uiterlijk kan vertellen.

- Opvallender is dat ook uw partner stelt dat ze de mannen van de ELN fysiek niet goed heeft kunnen bekijken (CGVS L(...) V(...), p. 11). Gevraagd of zij weet welke huidskleur ze hadden, antwoordt zij: “Nee” (CGVS L(...) V(...), p. 11). Ook in het geval van uw partner is het dus erg opmerkelijk dat zij niks weet over het uiterlijk van de mannen. Zij verklaart hieromtrent dat ze erg nerveus was en dat ze enkel naar u heeft gekeken en niet naar de gezichten van de mannen (CGVS L(...) V(...), p. 11). Dit kan echter niet overtuigen als reden waarom ze de mannen geenszins kan beschrijven, aangezien zij ook op de plaats van het incident

aankwam nadat ze lawaai had gehoord en aangezien ze zelf ook rechtstreekse interactie had met één van de mannen, met betrekking tot uw identiteitskaart (CGVS L(...) V(...), p. 6)."

De verzoekende partijen voeren aan dat zij zeer uitgebreid hebben verteld over het incident en de immense paniek die zij op dat moment ervaarden. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissingen erkend wordt dat verzoeker heel concreet de acties en de blik van een van de belagers kan beschrijven, maar evenzeer terecht wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat de verzoekende partijen niets kunnen vertellen over de belagers hun uiterlijk, hoewel zij rechtstreekse interactie met hen hadden, wat de verzoekende partijen met voorgaand betoog niet weten te weerleggen. Waar zij hun beperkte kennis aangaande het uiterlijk van de belagers trachten te verklaren door te stellen dat een persoon *"de gezichten van zijn of haar belagers niet goed (kan) onthouden vanwege stress en psychologische reacties die optreden tijdens traumatische gebeurtenissen"*, merkt de Raad op dat dit louter algemene beweringen zijn die de verzoekende partijen op generlei wijze staven, laat staan dat zij concreet aannemelijk maken dat dit bij hen het geval zou zijn.

Verder wordt in de bestreden beslissingen door de adjunct-commissaris op goede gronden als volgt gemotiveerd dat de verzoekende partijen hun eigen gedragingen de geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnen:

- *"Het valt op dat jullie niets deden om meer te weten te komen over uw belagers (CGVS, p. 12-13). U stelt zelf na het incident niet meer in de wijk te kunnen komen, maar uw schoonbroer ging er voor jullie wel heen en jullie onderhielden contact met burens (CGVS, p. 18; CGVS L(...) V(...), p. 7, 9, 12). Dan lijkt het zeer mogelijk en aan te raden om via hen te proberen meer te weten te komen over die mannen. Mogelijks zijn ze immers ook van die buurt. Het zou logisch zijn om meer informatie te verzamelen, omdat het anders moeilijk is om het risico in te schatten. De mannen beweerden voor de ELN op te treden, maar dat kan niet zonder meer als vaststaand worden aangenomen. Bovendien, als men uw verklaringen volgt dat de ELN u als verklikker beschouwde, zou het hier duidelijk om een groot misverstand gaan. U had immers niemand verklikt. In dat geval lijkt het de moeite waard om dit te proberen uit te leggen, wat enkel kan als geweten is wie je kan aanspreken. Ook hiervoor zou meer informatie van pas komen.*
- *Daarnaast is de vlothed waarmee jullie besloten Colombia te verlaten opvallend. Belangrijk: binnen de context van uw verklaringen wijst niets erop dat u noodzakelijk een probleem heeft buiten de wijk waar u woonde en werd aangevallen. Men zou u daar hebben aangevallen en van u hebben geëist dat u daar vertrok, wat u ook deed. In de periode na de aanval maar voor jullie vertrek kwamen jullie verder niet meer in aanvaring met uw belagers op de plaatsen waar jullie toen verbleven (CGVS, p. 10; CGVS L(...) V(...), p. 9). Toch besluiten jullie klaarblijkelijk na ongeveer een maand al om paspoorten aan te vragen en een vertrek uit Colombia te beginnen voor te bereiden (CGVS, p. 8). Dit lijkt een zeer drastisch besluit.*
- *In dat kader is het ook redelijk om de aandacht te vestigen op de toch zeer grote toevalligheid dat uw zus L(...) en haar echtgenoot een eigen probleem krijgen met de ELN (CGVS, p. 15-16; CGVS L(...) V(...), p. 14), enkele dagen voor jullie probleem plaats vond."*

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift klacht ingediend te hebben bij de Fiscalía in de hoop dat de identiteit van de belagers achterhaald zou kunnen worden. De Raad merkt echter op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde klacht ingediend te hebben bij de regionale procureur in de hoop dat er informatie doorgespeeld zou worden aan de politie (AD, stuk 7 + 7B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 12-13 en 15), waaruit dus niet blijkt dat de verzoekende partijen actief op zoek geweest zouden zijn naar de identiteit van hun belagers. Bovendien neemt het feit dat de verzoekende partijen een klacht hebben ingediend, niet weg dat ze op een vrij eenvoudige manier hadden kunnen proberen om meer te weten te komen via hun schoonbroer of burens. Waar zij zich afvragen hoe zij zonder risico de verantwoordelijke hadden kunnen vinden en aanspreken, betwisten zij louter de motieven van de bestreden beslissing, maar brengen zij geen concrete elementen aan ter weerlegging ervan. De verzoekende partijen verwijzen verder naar het feit dat verzoekster drie neven heeft verloren die niet voldaan hadden aan de eisen van de ELN, ter verklaring van het feit dat zij een dergelijk drastisch besluit hebben genomen om Colombia te verlaten. De Raad merkt in dit kader op dat de verzoekende partijen volgens hun verklaringen wel ingegaan zijn op de eisen van de ELN – zij hebben namelijk het gebied verlaten binnen de twaalf uur –, ze daarna niets meer van de ELN hebben gehoord en ze op een andere plaats hun leven zonder problemen konden verderzetten, waardoor de verwijzing naar de incidenten betreffende verzoeksters neven niet dienstig is. De verzoekende partijen slagen er aldus niet in bovenstaande pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Aangaande de door de verzoekende partijen neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet:

"De documenten die jullie neerleggen vermogen niet om bovenstaande bedenkingen en conclusies om te buigen:

- *Jullie paspoorten en dat van jullie zoon, jullie identiteitskaarten, de geboorteaktes, de huwelijksakte met vertaling, en de Facebookfoto's, ondersteunen louter jullie identiteit en die van jullie zoon, jullie reisweg, en het gegeven dat jullie een getrouwd koppel vormen. Het CGVS trekt geen van deze zaken in twijfel.*
- *De documenten over de moorden op de neven van L(...) V(...) ondersteunen haar verklaringen omtrent deze moorden, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt. Jullie linken deze moorden evenwel op geen enkele manier rechtstreeks en expliciet aan jullie eigen problemen die de reden vormen voor jullie vertrek uit Colombia. Bijgevolg hebben de documenten omtrent deze moorden slechts zeer beperkte waarde in het kader van jullie verzoek.*
- *De identiteitsdocumenten van de moeder, vader en tante van L(...) V(...) tonen louter aan dat de hierboven genoemde neven van L(...) V(...) daadwerkelijk haar neven zijn, wat het CGVS niet in twijfel trekt.*
- *Het nieuwsartikel over de twee broers die werden vermoord betreft louter deze moorden en heeft geen rechtstreekse betrekking op jullie eigen problemen waardoor jullie uit Colombia zijn vertrokken. Het heeft bijgevolg slechts zeer beperkte waarde in het kader van jullie verzoek.*
- *De documenten met betrekking tot jullie dossier bij de Eenheid voor Slachtoffers, alsook de kopies van het mailverkeer tussen H(...) D(...) en de Eenheid voor Slachtoffers, ondersteunen uw verklaringen omtrent uw aangifte en omtrent het gegeven dat jullie recht kregen op een financiële compensatie. Het bijgevoegde artikel toont aan dat in Cucuta enkele ELN-leden werden gearresteerd na een operatie van het leger rond juli 2022. Het CGVS trekt deze zaken op zich niet in twijfel. Inhoudelijk is de aangifte echter louter gebaseerd op uw eigen verklaringen, waardoor de waarde van de documenten beperkt is in het kader van de geloofwaardigheid van jullie relaas. Het bijgevoegde artikel heeft geen rechtstreekse betrekking op jullie zelf of jullie problemen, waardoor het tevens weinig waarde heeft in het kader van jullie verzoek."*

De verzoekende partijen laten deze motieven in hun verzoekschrift geheel ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij, omwille van de door hen beweerde problemen met de ELN, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren.

Gelet op het voorgaande, maken de verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij in het verleden in Colombia reeds werden vervolgd of reeds rechtstreeks werden bedreigd met vervolging. Aldus is er *in casu* geen duidelijke aanwijzing dat hun beweerde vrees voor vervolging gegrond is, zoals bedoeld in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, en tonen ze de aangevoerde schending van dit artikel niet aan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

3.3.3.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij daadwerkelijk een nood hebben aan internationale bescherming omwille van de beweerde problemen met de ELN.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat ze specifiek worden gevisieerd.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging*

van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de aanvullende nota van de verwerende partij neergelegd op 20 augustus 2025 wordt op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2022 en de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 10 april 2025 aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven

vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar informatie waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, alsook naar informatie die minder recent is dan die waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd. Zij brengen aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Waar zij onder verwijzing naar algemene informatie benadrukken dat er een stijging is van het aantal sterfgevallen, "gewapende groeperingen zich blijven schuldig maken aan ernstig misbruik van burgers" en menen dat het bijgevolg bijzonder onredelijk is dat ze zonder enig probleem zouden kunnen terugkeren naar Colombia, slagen zij er niet in bovenstaande analyse om te buigen. Uit de bovenstaande analyse blijkt namelijk dat de verwerende partij oog heeft voor het voorkomen van gewapende conflicten in Colombia en het gevaar dat dit met zich mee kan brengen voor burgers. De verwerende partij is daarbij van oordeel, in overeenstemming met de beschikbare landeninformatie, dat in de rurale gebieden van een aantal departementen waaronder Norte de Santander, vanwaar de verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn (AD, stuk 10 + 10B, verklaring DVZ verzoeker en verklaring DVZ verzoekster, vraag 10), weliswaar gewapende conflicten kunnen plaatsvinden doch dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. De verwerende partij besluit dan ook terecht dat er op dit moment geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de verzoekende partijen hun land en regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

3.3.3.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens hun persoonlijk onderhoud

kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de verzoekende partijen hun regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Waar de verzoekende partijen “*uiterst subsidiair*” vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend vijftieng door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT